

Kovács András Ferenc
Überallesbadeni dalnokersenyek

Kovács András Ferenc
Überallesbadeni
dalnokversenyek
(Burleszkek és szatírák)

© Kovács András Ferenc, 2005

© Koinónia, 2005

A könyv megjelenését támogatta
Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma
Nemzeti Kulturális Alapprogram

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Überallesbadeni dalnokversenyek / Kovács András Ferenc. – Cluj-Napoca:

Koinónia, 2005

ISBN 973-7605-08-X

821.511.141(498)-1

*„csámpás Wotanok téglavörös arccal,
több mecklenburgi kisiparos dalkar*

*zajongta, hogy csak ő van a világon
és megvalósul a keleti álom!”*

(József Attila: *A szigeten*)

„Kiveszett a longobárd, kiveszett a dák.

Hajrá, gepidák!”

(Orbán Ottó: *Az új világeszme*)

„Jönnék (nü, mi az hogy jönnek?

előkúsznak a repedésekből,

a tavaszi nagytakarításkor megfordított,

kiprakkerolt matracokból)

a tányérnyalók, a tényárnyalók.

A »nem egészen úgy volt«, meg a

»dehogynem, még úgyabban volt«

íródeákjai. Felhallik szobámba

darutollaik szopora percegése.”

(Petri György: *Kívül*)

Ady szelleme szólna

Hát ahogy csúfabb csodák jönnek,
Úgy írtam újra hitvány könyvet.

Ezt sem magamnak, s mégse másnak:
Csodátlan, szép önáltatásnak.

Nem harcnak, sem zsarolt békének:
Énekeim halott énjének.

Hadd tudja, lássa, vélje, higgye:
Tört sorsa sorsok legszebbikje.

S ez a világ végső okosság,
Ha poéták még fölfokozzák.

Talán másnak s fonák maguknak:
Új kort csak agg csodák hazudnak.

Jönnek trendjei micsodáknak,
S kicsodák, kiket bizton látnak.

Mindszentek jönnek, törnek, jönnek,
De hitek s könyvek elköszönnek.

Az überallesbadeni bolhapiac

Überallesbaden felett

Nagy a zshivaj s a vaklárma –
Pattognak az élbolhászok,
S bolhatribün köhög. Máma

2100 lacikonyha,

Mozgó sörház, lángosszekér,
Radeczkimars, janicsárdás,
Papolka s bármi összefér

Csodásan. Sőt több biztosúr

Fülelmez, míg félelmezők
S a Pávarendes Honfiak
Gyomlálgatják a Mars-mezőt.

Flaccus hírlapokon hever,

S buzgón böngészgeti inkább
A La Paz-i *Szabad Szóban* –
Hogyan haltak ki az inkák,

Hány a sápadtarcú bantu,

Becse kinek van az Úrnál,
S egy chilei pingpongmeccsről
Mit ír a *Tirana Journal*?

Flaccus cicceg, habár a Szent
Nyelvelmetsző Tanács s egyéb
Bigottságok vegyeskara
Hozsannáz, hogy boldog legyék

Bármely bárcás bolhacirkusz,
Majd Nemlátó Dalárda hörg:
„Heil, *kyrie puerorum*,
Vezér, vedelj csak árja sört!”

S mire minden főmameluk
Nyilatkozik – van irgalom,
Ötszáz bárdot emészt meg a
Kleinrömeri papírmalom...

Perganez y Pucihentes
Von Übünpfingh-Demerdre szép
Gyalogszobrát szalutálják
Thábornokok, hsze' szerteszt,

Ha hála harsog, hullahad
Hajókáz a Paraguayon,
Flaccus pedig habozni kezd –
Mit ér a népharag vajon,

Ha jelszavakra száll vivát,
S világpuccsdöntő századon
Rést ütve részeg publikum
Üvölt: „Résen vagyunk nagyon!

A réselésben részesek
Vagyunk!" Bógnak a csarnokok,
S a Bolhaszéklet Társaság
Némely gyanús vakarnokot

Máglyára küld... Fáklyásmenet
Élén jó az Egzegéta –
Fríg sapkát hord, szemén kötés,
Íja szkíta, tegze géta.

Flaccus legyint – történelem
Egy hang híján hisztériát
Jelent, akár a fellegöv,
Amely Sybarist éri át,

De csatja Pirtz-am-Purtz felől
Villámlik vissza vészjelül,
Míg lelkek partján rettegés,
Szabadságvégi béke ül...

Übüper utazása Micsináljunkban

paszar seher jer gluglugyolj vedelj
preckelj fröcsögi pfáintos pilzseni
polyák pulyák pfinác pisistenek
vakablakokban csömörüljetelek
ihózz hígadaj hős faragónia
lesz protokolbász nem kell sorba állni
übü atyánk bő parlagi gyagyában
silingő söblin jödlizik tova

übü csá szar a dillingős roCON
röppentyún ágál szét nyiszol-nyaszol
sróheblin sőjde döllöng és dönög
körötte szöllent szellős propabanda
főfőrnökök és szentde orfosok
bőségszarut nyal mind ki tapsikol
de ő bependül traccsol messze purcog
silingő söblin jödlizik tova

hazám hazám ó háztáji hazárd
tajtékozolj csak fönnön bömbörömbölj
hazárd hazám fölfeslött hátizsák
föstött jövendő fültövön csillingöl
ha übü bácsi pockába pömöszköl
s a bős zabára hánytatót sem ad
sróheblin fércel forgand és höcög
silingő söblin jödlizik tova

Kajánlás

übü táti löklékhajók fia
mitagadás pumpás lón helyzetünk
sróheblin pörren fillent rendöcög
silingó söblin jödlizik tova

Demokrata köröcskéző

„Bertolt Brecht is azt üzente...”

Állítsátok meg Arturo Uit,
Ki szittya stílben szít *Democracyt* –
Frankó modorban, mint megszokta Cid,
Ki hős vezér, szent mór-dúló *fuit*.

Hajráz a turba vad, bunkó bulit,
Tombol, dühöng a tánc – de most *acid!*
Állítsátok meg Arturo Uit,
Ki szittya stílben szít *Democracyt!*

Mint elmemasszór, agy-gyúró puhít,
Lázít, lazít s feszít – be sok faszit,
Ki szittya stílben szít *Democracyt!*
Állítsátok meg Arturo Uit.

Az bujdosók hajdútánci

(Újdonatúj thalyzások)

Megállj, kuruc, megháburudsz,

Nem telik zsákmányra!

Hosszan tartod az nagy orrod,

Szatmár s Ecsed vára!

Mokány hajdú, sovány varjú,

Rablást, becset várna –

Nem hál ágyban, csak Szilágyban

Van ám csecses párna!

Hoppsza, Zilaj, gondja szilaj,

Borért szaladj, lusta!

Somlyón, Zsibón sok dáridón

Sem terem galuska –

Csizmánk csattog, nyelvünk pattog,

Kanócos fapuska!

Kedvünk dörög, csak nyöszörög

Pár csontos falucska.

Aprózd pörgén, Brassó s Görgény

Fönnen hányja füstit!

Medgyes, Szeben sem tesz szebben,

Pénzért ad kisüstit!

Kurtány, szemény, nincsen remény,

Hogy prédád kisüsd itt –

Gyerünk bestyén, Tyergovistyén

Elcsípjük tán csücskit!

Havaselve kivasalva

Kis bojérok hátán!

Nem köll többet török sörbet,

Rágódjunk salátán:

Bukurestbül fussunk egybül

Udvarhelyig, fátám!

Kuruc fátum, kum si máj kum,

Sátán rúgjon vápán!

A Kulányi kutyája

Magyarnótázás

Lisznyai Damó Kálmán dicsőségére

Elhagyott a kokárdás kis angyalom:
Honfibúval kiköpök az ablakon...
Megy a csalfa, nem is nézek utána:
Fölnyalja majd a Kulányi kutyája!

Ebugatta, szedtevette Kulányi –
Nem hagy engem nyugton, ej, a Kulányi!
Feszt nyomomban sündörög a kutyája:
Ebadtának kilődörög a nyelve...

Árvalányháj, árvamagyar kalapom!
Viszi a cűg, de sarkában szaladom!
Mégse lépek híg babámnak utána:
Nem leszek, hej, a Kulányi kutyája!

Mondok egyet kokárdás kis angyalom:
Temetőben gyűl hasamra langy halom.
Húzd rá, cigány, rűfke lón a puttána!
Térgyen futnék közlegelőn utána –
Szittyá purdé nem Kulányi kutyája!

Szatmári betyáros ballada

Hódolat Gellért Sándornak

Mikolai erdőn
Csak egy betyár vagyon,
Ki gaz pandúrokkal
Egymást csapják agyon.

Minap egy sváb bóltost
Súlykolta nagy svunggal:
Nem cserélt vón' fél Bereggel,
Ugocsával, Unggal!

Bíz' ott vóltam, láttam
Az adta szatócsát:
Mán nem nyomja szegíny lelkít
Uzsora s adósság!

Deviszont a tót is,
Asse mondta májngott,
Ájnfránczjozef,
Ájnczigczvánczig:
Bár egyet se rájngott!

Bús bajusszú holdvilágon
Bújdosik a betyár:
Korcsomákba négy patákon
Főleg ki meg bójár.

Keselyűs lovárúl
Ütésit hogy ossza!
Nesze neked szedtevette
Muszkahon porossza!

Perzekútort léköl
Kiskésse, fokossa:
Hulljon a férgesse,
Vesszen az okossa!

Hejdejakisskésit,
Veszettebb haragja,
Midőn nyáljas ficsúrokból
Az embert faragja!

Szeme setét éjjel,
Zsíros fején kalpag,
Anyafődig érnek
Tökétül két talpak.

Meztélláb ha czaplat,
Czuppognak lábai:
Sárlucsokban, mint egy
Szűzlyányok álmai.

Kezében dög mordály,
40-nyólczas flinta,
Ki több urat s finom dámát
Közélrűl szaglinta!

Ha én Mikolában
Szittyá betyár vólnék:
Mint fiát s a borját,
Szeretne a pórnép...

Néha úgyan szitkozódnék,
Szép bókokat szórnék –
Annyit, hogy elalélnának
Szatmáron a grófnék...
Hajh! A csárdás grófnék!

Öt nő a szomszédból

Hódolat Láng Zsoltnak

Portugál humor

Volt egy nő, lakhelye Lisszabon:
Kacagott bármely kekk vicclapon.
 Kiolvasta mindet,
 S folyton fölröhintett
Pár héttel később, egy fix napon.

Afrikai taktika

Volt egy nő – ismerte Kazembe.
Matatott: „Add csak a kazembe!
 Mutatok valamit!”
 S kifejte Malawit,
Mivel ott minden kan gazembe...

Hollywood Boulevard

L.A.-ben él egy nő: Hedvig.
Pasizik péntektől keddig...
 S mert zárnak a mozik –
 Szerdán csak csajozik...
Mit neki Mel Gibson, Banderas, Brad Pitt!

Hommage à Strindberg

Volt egy nő – ismerte Strindberget.
Körötte sündörgött, ingergett...
 Rászólt ismét August:
 „Játsszunk kis svéd fakuszt,
Amint épp egy hernyót sinderget?”

Nemzetközi Nőnap

Talált egy cetlit Clara Zetkin,
S nem nézte meg: mi áll a cetlin?
 Pedig vers volt, nem próza:
 „Vigyázz!... Luxemburg Róza
Langy hóvirágot máma szed kinn!”

Angol nyelvlecke kezdőknek

Hódolat Lewis Carrollnak

Élt Bengálban, Indiában,
Egy eléggé hisztis tigris.
Elefánton hajkurászták –
Rá vadászott SIXTEEN ENGLISH!

Ám a tigris mégis fölfalt
Tizenhatból épp hat angolt!
A többinek nem is köszönt –
Elhúzta az összes csíkját!
Azaz: végképp elcsatangolt.

Meg se pisszent a maradék,
Rezzentlenebb TEN ENGLISH.
Csak egyikük jegyezte meg,
Midőn lehült már az ájer:
„WELL! Be nevetlen tigris!
Akarom mondani: TIGER...”

Bunderek és emberek

Hódolat az „Asszámi Híradó”

hálás olvasóinak!

Emberek s bunderek Asszámban
Testvérként megférnek nagy számban:
Emberül a bunder,
Bunderül az ember
Megtanult – s derülnek napszámban,
Turkálván az államkasszában...
S ha jó vicc van a friss lapszámban:
Bunderen emberek,
Emberen bunderek
Nagyokat nevetnek napszámban –
Mindenki egyenlő Asszámban.

Hegypártrendszeri röplap

(André polgártárs verseiből)

POLGÁRTÁRS, SZAVAZZ A HEGYPÁRTRA!

Akkor lesz a Haza megváltva!

Megvéd *Sainte-Injustice*

S a passzent Saint-Just is –

Fej nélkül

SZAVAZZ A HEGYPÁRTRA!

S ha fizetsz hat kilót,

Akciós nyaktilót

Kapsz ingyen!

SZAVAZZ A HEGYPÁRTRA!

Terjeszd a *Moniteurt*,

Mert ez a Hon kitört,

S az Idő haladva megy hátra!

POLGÁRTÁRS! SZAVAZZ! A HEGYPÁRTRA!

Egy demagógra

„Most helyzetünk valóban istenáldás:

Ének se kell, csupán hangos kiáltás.

Ki a hazáról mond nagyot, sokat:

Csak rajta! nem hiába kurjogat.

De bár a hont szeretjük egyaránt:

Van a modorban néha, ami bánt;

Mert jóllehet az érzés egyre megy:

A költő s a ... cipész-inas, nem egy.”

(Arany János: Vojtina Ars poétikája)

Nála „szűkebb pátriárka”

Lón a „szűkebb pátria” –

Így idézget kútfejéből

Hón a népi párt fia...

Bérmagyarként vérmagyarkod,

Gyérbeszédű, bárha bölcs –

Ám dicsőségéből ha kortyant,

Rázza gyászos, árva görcs.

Cirkalmas bú, bajviharzás,

Szélszeszély meg szóbeszély

Lesz a Nemzet – büszke száján

Messzehabzó sorsveszély!

Gógl... Gógot és Magógot
Egybehabrál, összevét...
Köz-személy ő több közügyben,
Hol tenyész a köz-szemét.

Isten, óvd a bős középszert!
Mennyi bamba hírharang!
Boldogítsd a hars butákat,
Mert övék a birka-rang!

Nyelvök által megmaradni –
Korparancs ez... Égető!
Forgass köpenyt, főkolumpos!
Búgass, élen bégető!

Fennhéjáz a balgatagság:
Múlhatatlan, mert örök.
Hordóbúvölők, művészek
Honfimerge felpörög...

Szikla porlik! Díszmagyarság!
Kis könyöklők! Sürgönyök!
Lám, a „Szócsó” légbé' bődül:
Hitre lelkesül, nyökög...

Önmagából szobrot állít,
S bár a gusztust megszegi,
„Incitálja” már Horácztot:
Monumentum exegi!

Békák Buddha bronzszobránál

Hódolat Karai Szenrjúnak

Varangyhád szökdös
Buddha lábujjánál – rá
Szitkot vartyognak.

Zeng Buddha szobra:
„Szökkenjetek bokámig,
Szegény dühödtek.”

Hús béká pattog
Buddha lábujjánál – bős
Pofájuk harsog...

Magasat ne bánts,
Mozdulatlant ne csúfolj:
Ugorj nagyobb!

Fölfújt varangyhád
Buddha lábujjánál – be
Hiába ugrál!

Póttanka

Persze, Narában,
Kamakurában s másutt
Esett a csúfság:
Buddha szent tyúkszeménél
Új s új varangyhad ugrált.

Sörkerti bordal Horatius Flaccushoz

„Rettenthetetlen hülyék kora jó.
Pojácák vagy gazemberek? Is-is.”
(Petri György)

Szólítlak ma, Horác, imára, pajtás –
Múlik szimpla morál s virágszakajtás!

Kortyolj! Jó a tavasz, nyitott a sörkert:
Fortyog, fő a kedély s a zúzapörkölt!

Izzad dák mititéj, igyunk ma, pajtás –
Férgek másznak elé, s kibújt a hajtás!

Ünneplőben a hon, zajong a sörkert:
Nagy nap van, hisz a nép rajongva fölkel!

Nyílnak kurta remény virányi, pajtás –
Ránk most újra a Párt vigyáz, kitartás!

Díszelvtársira díszmagyart felöltők
Gyűlnek hágni a hígra... Félre, költők!

Ők tudják: mi a fáma nyitja, pajtás!
Elvhűbb mind, aki mára szittya fajtárs!

Száz szónok buzog itt, s a nyelve habzik!
Száz kóbor kutya fut, s bicegve bagzik...

Vér sacrum van idén is, égi pajtás:
Tombol tarha erény s vidéki rajzás.

Több közéleti fő a közszerephez
Fölnő: átad, avat, fölöz, leleplez.

Fontos stáb vonul újra! Hátra, pajtás!
Egy ehejt koszorúzgat, ám ahajt más...

Emlékoszlopa, szobra mind magának –
Árnyékos, kopasz orca, cifra bánat.

Balsors tép bele mindahányba, pajtás!
Harcos, kortesi kínba vás abajgás...

Fölzeng váteszek ajka bút kavarva –
Emlékmű lötyög alhasukra varrva!

Emlékjel veres orrhegyük, ni, pajtás!
Emlékek jele mindenütt – s zshivajgás!

Emléktábla a homlokukra tűzve!
Hujgat tar tömeg – eszme gyújt ma tűzre!

Fúrnak már anyaföld parányi, pajtás!
Pondró váj rögöket: van ám kitartás!

Hagyd, ó, mert a tavasz derék stilszta:
Hernyó lesz bakarasz, serény giliszta!

Nézd el, mert gaz idők iránya, pajtás,
Férgekkel tör elő, silány parajt ás,

S csúszik-mászik, amíg a csúcsra herseg,
És főként: sosem írna csúnya verset!

Minden talmi, Horác! S a perc gyötör, mert
Dühvel habzik a pác, a menny s a sörkert...

Félbalkézes szonett

(Tompa Gábor verskötetére)

Ha verset rendez könyvbe Tompa Gábor,
Világpórázra varr parány nyakéket,
S nem órli vak talány a fránya népet
Thébában sem, hol tömpe gondba hábor,

Mert fellelősök görbe csontja már por,
S még áskálódnak zordon bányarédek,
Hogy költők szája hordjon kányaprémet,
Ha Helsing-örként jelszót ont magából!

Az ember ír, habár a stáb letesztel –
De rút korokban bármely torz szonett szép,
Ha könnyed, mint egy hajlított tonetszék!

Ha mélyből dúdol Sára, Ábel, Eszter –
Gyerekhangoktól lelkes rég a bányá...
S ragyogni kezd a mindenség magánya.

Arkhilokhosz pároszi síremléke

(Theokritosz verse)

Látod-e Arkhilokhoszt e kövön? Dühös és dicső poéta
Volt ő, ki jambust görgetett, amíg nevét
A gúny s a görbe rágalom bekente.
Bezzeg a Mnémoniszek meg a déloszi Phoibosz úgy becsülték!
Mert dallamos volt, versben ötletes, merész
Fogásokat lelő a lantzenében.

Valahány víg sírvers

*Kit az Gyarmathi Balassy Bálint
Vitézi emlékezetjére szerzettek
Szent Mihály havában,
Az másfélezerben és kilencvennégyben*

- (1) Kérlek, nagy irgalmú, végtelen hatalmú
Isten, légy már kegyelmes!
Ne hagyd, hogy Balassád rút hírbe halassák,
Mert nem volt veszedelmes,
Rossz fiad – Bálintod lelkét ha rázintod,
Szebb lázaktól sérelmes.
- (2) Adgy már csendességet, lelki békességet
Balassy Bálintodnak,
Kit tündér Erdélben, talám egyszer délben,
Jól kupán kólintottak –
Ám később halt szörnyűl, míg papjaid környűl
Szent képpel bólintgattak!
- (3) Foghatatlan Isten, sírból fölsegítsen
Kegyelmed, kér Balassid!
Sokat veszekedtem, bűneimmel fekszem:
Sebhet, de nem csal az hit.
Eborca csiszárok hadából kiszállok:
Felvesz a Menny, ha lassít.

- (4) Én édes egy Uram, elhagy ifjú iram,
El versszerző találmány!
Balassi Bálint itt fekszik, hisz bármit hitt,
Nem vala bős fabálvány.
Nem lélek, aszú csont lettem: csupasz bú, gond
Morzsolgat, nem talján lány.

- (5) Nincs már hova lenne, csak Istenhez menne
Valentinus Balassa!
Színe elé állhat, hogy mint szegény állat,
Szép szózatját hallhassa,
Hiszem rég nem feddik, szoknyák közt sem csetlik,
Hogy fodrossát pallhassa.

- (6) Ez világgal bíró, vízre felhőt író
Poéták Úr Istene!
Kegyelmed magaslik, áraszd el Balassit –
Maga volt úrfis fene,
Ha szinte kén tépte, mert szép kegyes lépte
Volt néki új, friss zene!

- (7) Kegyelmes Istenem, bocsáss meg itt nekem:
Sírban is bánt mord gázság!
Én Balassa Bálint veszhettem akár mint:
Porban prédál ordasság!
Ne hadd, hogy híremet, sorsomat, nevemet
Mordály fők átforgassák!

(8) Ez széles világon, mint fényes, víg ágon,
Énekeltem Júliát –
Mint vagyon, Úr Isten, ki kedvet nyújt itt lenn,
Szép éltet csak múlni ad?
Balassy Bálint kérd: Mért kell pár női térd
Köztén az úrt hullni át?

(9) Irgalmad esmérem, haragod sem mérem,
Mindenható, jótét Úr!
Én Balassi Bálint bízom – rám sugárt hint
Kegyed, ha féreg nép fúr.
Szüvem égi üszög, s temérdek hős nyüzsög:
Hamvamba tipor, bétúr.

Vita, quae fato debetur,

Patriae salutis solvatur.

Valentinus Balassy de Gyarmath DBG.

Therszitész visszakérdez

(Trója falára kapart szitokvers)

Hájas akháj agebek, kutyahurkák, trójai trotlik –
Tajdag apók, nyesitek karddal a körmeitek?
Kürtfakadáskor futtok-e térdig trombitanyálban?
Múlt leve herseg-e vést tábort nyelveteken?
Trósz meg argív trottyan-e még közös, ősi gatyába?
Horgad-e gőgbe borús nép gügye ajkatokon?
Fölhajdanlik-e elmehomályban a csürhe jövendő?
Laktat-e főpapi máj s nyárson a harciszekér?
Nyögtök-e még, ha nagy eszme kihörgön gyakja Helénét,
S szent Palládiumért törtet a szarba nyakig?
Tartarosz ürgelyukában a tósztokat, asztali áldást
Szúri-e szátok, a búzt hősileg öblögetőn?
Ellepi görcs agyatok buta dögvész hadrakeléssel –
Ízlik-e bósz becsinált, rágtok-e fost s falovat?

Odüsszeusz depressziós

*„Heureux qui, comme Ulysse, a fait un beau voyage”
„Boldog, ki mint Ulysses, száz szép mérföldet bolygott”
(Joachim du Bellay – Tóth Árpád)*

Szülőhonom ganéalmán kimúlt,
Mihelyt fölismert, hú kutyám, az Argosz –
Nem rágja már rüh, sem háztáji múlt,
Mint Ithakát düh, hősi agyzavar, kosz.

Nem ámítanak klisék, sziréndanák,
Olajjal sem ken Kirké vagy Kalüpszó –
Kisistenek vidéki tértanát
Sem értem én... Csupán hablaty, s alig szó.

Vályúkba dermedt harsogás dadog,
Disznókondáim sem veszem ma számba –
Dólt gályaként a dokkba váshatok,
Mert visszatértem szélütött hazámba.

Sokattúrt arcom megkopott, fakult,
Föl sem derül csontkockán nyert reményen –
Akár sikált, borfoltos kocsmapult,
Csak fásulok most... Fogy tán leleményem?

Nagy lókötő, vagy senki, vén csaló
Volnék, ki önnön árnyát eltiporja?
Ki tudja, Trója álmom és faló –
S leég, beroskad, mint egy lelki Trója?

Vagyok, hisz annyi csélcsap szó mozog
Nyelvem hegyén... De mind a pusztá tényé!
Röghöz kötött, kiélt rapszódoszok
Hazudnak itt – segíts, ha tudsz, Athéné!

Jussom vitatják, sok ravasz cselem,
Örökségemben fattyak hemperegnek –
Emészthetetlen múlt s avas jelen
Zabálja házam, s zúg a cenk sereglet!

Ki mondja meg, ki füllent még nekik,
Hogy harci vértet vállra felcsatolván
Kár volt nyomulni szűz szentségekig,
Torkig híg szarban, át a szennycsatornán?

Karámban búzló, győztes kor habog –
Beszéde görcs, könnyörtelen, goromba.
Öreg hajóváz – törten korhadok,
Mert visszatérnem gyötrelem honomba.

Versengjenek duhaj díjászatok,
Bujálkodó pulyák és préda kérők –
Hádész seggébe majd így másszatok
Be, négykézláb, bitang, cseléd, facér fők!

Kutyám kimúlt, tenyész a hős szemét,
Dúlt Ithakám vak góg, gaz agyzavar, kosz –
Süket habok süvöltnek bőszenét,
Megháborodva bóg a zagyva parthossz –

S te boldogabb vagy, dög vagy, az vagy, Argosz!

Dadogódia-dal

jöttünk láttunk haltunk elegen
fölfordultunk érted cézár miatt
végigbunyóztuk jópár baklövéseid
végigverekedtük derék igen derék
faszafiúk voltunk mi hülyék
barbár hűhóban felkoncolt légiók

sas szónokolt tarpeji sziklán
zuhantak szobrok emelkedtek
diadémos félistenek félemberek
bukósisakot hordtak szédítettek
egymás után becsületrendet ígértek
s hátunkra tűzték a feketelistát

germánok gallok piktek luzitánok
házatáján rendeztünk hathatós
kultúrát azt cézár azt páholtunk
beléjük művelt egy csihipuhi volt
vadakat döngölni harcokcsid után
terelni hálás körtáncba kényszeríteni
hadarják maguk nyelvén diadalodat

ave cézár hazugságokra szerződöttél
bennünket is mit érdekelne már
parnasszosz babér hogyha zsoldban élünk
csak másokéban magunkéban sosem

hajrá cézár olümposz bohóca
gyújtogatók tűzoltók puszipajtása

sas szónokolt tarpeji ormon
zsonglőrözött jóskönyvekkel
kötéltáncolt a mediterráneum felett
háromszor kiáltott pax romanát

valamiért mindig rohanni kellett
nyomorultan valamiért mindig kellett
őrjöngő cirkusz keserű kenyér vigyo-
rogtak száműzött poéták menekültek
eret vágott magán a század cézár
megsüketült a lantművészetedtől

Hibaigazítás

ez az ódatöredék természetesen hazugság
a cézár a fórumról jövet igenis kihuppant a
quadrigából és a riviéra széltében-hosszában
homokvárakat emelt tapasztott vájt a fvénybe
majd úgy rendelkezett hogy a tengericsikók is
polgárjogot kapnak campania és latium lakosságát
pedig áttelepíti a császári homokvárosba de nem
sikerült bár a szenátus feloszlatta a tengert

Tuvaluk Nauruban

(Kiribati néprege)

Tuvaluk uralták Naurut,
S lesték, hogy mit kíván ma uruk?

A Legfőbb Tuvalu

Pálmahátú falu

Földjén ült, s kínoztta a hurut...

Krakovott: „A lét, lám, tuvaluk,
Nem ér egy pálmahátú falut,

Sem egy kis Naurut,

Ha elvisz a hurut,

Hisz a lét huzatos ruhaluk!”

Az überallesbadeni sertésvész

„Mert így megy tönkre a világ
Mert így megy tönkre a világ
Mert így megy tönkre a világ
Nem robbanással, hanem halk nyögéssel”
(T.S. Eliot: *Az odvasok*)

„Flaccus hírlapokon hever,
S buzgón böngészgeti inkább
A La Paz-i Szabad Szóban –
Hogyan haltak ki az inkák”
(*Az überallesbadeni bolhapiac*)

Überallesbaden felé
Mennek Flaccus meg Kovácsúr.
Esik eső a rimákra –
Isten kalapjára rácsurr...

Áz bokréta, árvalányhaj,
Párta, várta, gárda, csárda –
Locsog a lötty, kókad a szó,
Szájából kilóg a kokárda.

Népünnepély lesz, nagy vágás,
Némely sertést helyesbítnek:
„Táplálóbb a szittya bikkmakk
Dirty Pignek, mint a Big Mac.”

Állást foglal Cauchon pispék,
Fölhördül: „*Habeas Porcus!*
Szűzerméim süssétek meg!...”
S kezdődhet a hókuszpókus.

Ezt leszúrni, azt lenyomni –
Ne nyammogjon import korpán!
Kimért kövér vészárosok
Lenyúlnak a disznyók torkán.

Vért folytatni szent edényért
Futkorásznak segédkukták,
Kik suttyomban főszakácsnék,
Sőt: pikolók... (Nincs is rá rím.)

Szép vircsaft!... Ab óvó disznó,
Ki korpában sertést észlel!
S ki korpát fog, keveredvén –
Korpa által és közt vész el!

Überallesbadenbe tart
Flaccus, Kovácsúr meg Herrschmidt.
Isten tudja: nem ért semmit...
Hallgat inkább még egy versnyit...

Pirtz-am-Purtz-ban nyilatkoznak
Céljósok és bélbolyhászok –
Közben tudós bennphentesek
Töltik mán a népkolbászt.

Hosszas, nyúlós, tekervényes
Lesz, mint laokoóni kígyó –
Facsar, megfojt, összeroppant.
A Legfőbb Jó holtig így jó.

Lesz majd véres, májas, móres,
Disznósajt, ó! Friss ójságok
Zengik: „OLCSULTAK A FÜSTÖLT,
MEGCSOMÓZOTT DISZNYÓSÁGOK!”

Hurkát hurkol a hivatal,
Nem spórolja savát-borsát:
Hús körömmel falja... Ki-ki
Jól rágja meg szavát, sorsát!

Több sóvivő bejelenti
Totál plánban, disznótorban:
„Már nyitott a pártbeszédre,
S köszöni a disznó: jól van.”

Feledékeny húsiparban
Mennyi plusz slussz, anslussz, tarja!
Rögeszme a históriát
Sanda lapszusszal hadarja.

Überallesbadenbe megy
Megint Flaccus meg Kovácsúr.
Esik eső karizmára –
Isten kerek kalapjára. (Rácsurr...)

Rembrandt kortársa

*„A forma az, amiben a dolognak valósága áll:
így a feketeség formája a téntának, mert ha
fejér, veres, zöld volna, nem volna ténta,
hanem festék vagy miegyéb; a négyszegeletűség
formája a táblának, mert ha kerek volna, tányér volna.”*

(Apáczai Csere János: *Magyar logikácska*)

Alant a tenger pokla, fent a sós ég –
Kalmárhajós menny, matrózbiblia,
S múlt habjain templom, katedra, szószék
Inog, míg üdvöt apróz hitvita.
Tudós, tanácsúr, bármiféle rend, rang –
Fontos, ha festik, gögtől élveteg...
Föl-fölröhintve fordul félre Rembrandt.
Tányér, hering, kés, hattyú, fél retek.
Van táblakép, bankári hittan, ár, gát –
Majd boldogul Kelet-Batávia...
Hollandus áld meg egy kicsiny tanárkát:
„Honodba vágysz? Mehetsz, atyámfia!
Tornyok várnak rád, s tán hatalmi erkély –
Polgárosodj!... Vár téntanyalni Erdély!”

Régi nóta, nyűtt vonóra

(Hódolat Apáczai Cserének!)

„És honnan vannak egyházunkban annyian
a kereszténység alapelemeit sem ismerő,
lelkipásztori álarcot magukra öltött papok,
lomha hájtömegek, papi állásokkal üzérkedők,
farkasok, bérencek? És az iskolában annyi
élősdie éhenkórász, a tudományok híveinek
álarcát magukra öltött üresfejű emberek,
az iskolaügyek rókái? És az állami életben
annyi megvásárolható bíró, Bileám-követő
ügyvéd, annyi igazságtalan per, méltatlan
adóztatás, zaklatás, zsarolás?”

(De summa scholarum necessitate, 1656)

Erdélyben, útszélen,
Apáczai Csere,
Sosem egyes madár dalol –
Csak dolmányos varjak hangján
Akácfa csicsereg.

Mit sem tud az *Magyar*
Encyclopaedia
Effélékrül... Barbár nyájban
Mívelt agynak, nagyokosnak
Lenni komédia!

Te se akarj bölcsebb,
Csak taplósabb skólát –
Pöffeszkedő palást alól
Galád, kevély balgatagság
Kilóg, mint az lóláb.

Tudás lángja korom,
Mit kanyargós füst pök –
Kiátkozza pártoskodván,
Kegyelemmel pecérkedvén
Pár haragvó püspök.

„Hol hamiskártyások
Kézelője ont ászot –
Belga külhön küld nyakunkra
Protestálót, independenst,
Doktort, dőre nyomdászt!”

„Egyház ellen való
Kétség, elmevétek,
Gondolkodó kórság, fekély,
Mit hollandus lelkű betűk
Lehelnek belétek!”

„Nem magyar s keresztyén
Ultraiectum s Leiden –
Idegenült szellem fertőz,
Újdon tanok szítnak zavart,
Dúlnak zápult fejben!”

Góggel dördül fosztó,
Farizeus papság –
Álomittas népség nyalja
Orációk hígult levét,
Hazug nagyság tapsát.

Hiába is traktált
Türelemmel Torda –
Kifog rajtad vak gyűlölség,
Hitvaddal vág orrba ismét
Gaz hatalom horga!

Ostobák markában,
Apáczai Csere,
Tudományról zsinatolgat,
S béketűrést prédikálgat
A pálca zsigere.

Régi nóták, elnyútt vonók,
Sok hegedős vére –
Mások hitén kufárkodók
Kígyónyelvén peng, buzog az
Antikrisztus bére.

Váteszi portré, főpapi pózban

*Az Antikrisztus prédikációja,
Hieronymus Bosch műhelyéből*

Szája hazug szentély, hol a szív hamis érce harangoz:
Isteni hírneveként kongja a tornyos idót!
Vészbe rezelten a bajt tovabongja a balga fülekbe:
Zsong zsigerekben a jós, rezgeti hangja az úrt.
Fátuma fád duma, bádog a lelke, de góggje igaz pléh:
Fölhevülős, kopogós pánt a pokol kapuján.
Torcka tüzes döggút, hol az ördög imára harangoz:
Démoni pulpituson tornyosul, átkot okád...
Rázza vezéri karizma, kiárad a bűn a pecérre:
Üdve betölti agyát, mint pöcegödröt a lötty.
Fölkent ő is, akár pakurával a kocsmai padlat!
Önmaga szobra, ha döng, karzat üvölt, ha papol:
„Szájatok ős szentély, hol a nyelvetek érce harangoz:
Kongat a mennyei sors, mint süketült toronyórt!”

Überallesbadeni nyelvtanácsok

Ad nótám: „Még éneklünk, Cezarománia!”

*Egy igaz nagyváradinak,
s tán valódibb vásárhelyinek:
Gáspárik Attila színész úrnak
küldöm elszántan, kész kabaréként!*

A nyelv az Antikrisztusé:
Kinyilatkoztat, karba zeng!
S benyal megannyi friss Fouché:
A szó korrekt, a kor passzent,
A korpa szent.

Disznók elé a drága nyelv
Szétszóratik, mint pörge gyöngy!
A textus újra rágva nyelt:
Kitart a szó, a több pörönty,
A hős göröngy.

Közszájon forg a nyelvi gép:
Leszófajozgat, csak privát...
Strapál életre kelt igét:
Kvád vadrigót, gót kvadrigát!
Nincs elvi gát.

Szólít a szomjú borjuszáj:
Fenét lehel, s nem énekel.
Muszájtalan forr kormuszáj:
Mené, tekel, mené, tekel...
Mennétek el.

Aszály a száj, habog-hebeg,
De nyelvbe búnt csak ő marat!
Ha szól papod, csapod csepeg:
A víz szakad, s a csó marad.
A csó marad.

A szó kiszáll, mint zebrapinty:
Nem töpreng, nem henyél, hanem
Nyelvével bármit megtapinty,
Hiszen nyelvében él a nem...
Ha kell, ha nem.

Az überallesbadeni dalnokverseny

„*Flaccus cicceg, habár s Szent
Nyelvelmetsző Tanács s egyéb
Bigottságok vegyeskara
Hozsannáz, hogy boldog legyék*”
(Az überallesbadeni bolhapiac)

„*Überallesbadenbe megy
Megint Flaccus meg Kovácsúr.
Esik eső karizmára –
Isten kerek kalapjára. (Rácsurr...)*”
(Az überallesbadeni sertésvész)

Überallesbadenbe megy Kovácsúr
Megtanulni, hogy kell dallni mohácsul.
Vele ballag Flaccus, Jarry meg Heine,
Aki zsörtös honkebleket megfejne...
In excelsis vészes üdő fönt árad:
Leégnék a kortársak s a könyvtáarak,
Mert lánglelkű Történelem a praxis,
De Gutenberg közismerten galax is.

Küldte őket Róma, Párizs, Verecke,
S Berlin helyett megérkeztek Bereckre,
Bár Erdélyhez közel esik Babylon,
Hol fölróják agyagtáblán s papiron,
Hogy tudja meg Pusztaszer és Egyiptom:
Kulacsukban nincsen lóvér, se Lipton,

S fehér mén sincs, mivel elég a taxis,
De Gutenberg igen derék galax is.

A Tapstéren tőről metszett mesterek
Dalnokolnak, hangjuk hősleg sestereg:
Hajh, öntudat, forradalmas valóság,
Fordulj, nyergelj össznemzeti falócát!
Hajh, légvári levitézlők, Nagymajtény,
Volt labancnak csak a végső padmaly tény!
Dól a szentség, múltba roppan az apszis,
De Gutenberg kimondottan galax is.

„Betűt vetünk, hallod-e, te kovácsúr,
Kopjafáknak szittya törzse mohácsul!
Muhi pusztán túlhan fekszik Trianon:
Megül némán, mint az Ekhó Tihanyon!
Nem harsan a gumanizmra – izoming,
Ha közerkölcs s a karizma bizony ing!
Ezt danold el, ha rímekeket faragsz itt,
De Gutenberg, az direkte galax is!”

Pirtz-am-Purtz-ból begyűlnek a póttagok,
Mind közbevág, javasol, vagy jót makog –
Meggzavazzák, hogy a csángó ser az must,
S végleg törlik a tagságból Erazmust...
Majd megrovást fogalmaznak Mikesnek:
Rosszul tudja, Rodostóban mik esnek!
„Nyilatkozunk, ecsém, ha megharagsz is,
De Gutenberg szerintünk egy galax is!”

„Weimarral van átellenben Verecke,
Hol eleink be, s lefele ereszke...
Olvasd errül Herdert, Goethét, Tinódit,
Hogy eldönthesd köztük főképp ki lódit,
S érezd át a Felsőbb Szervek keservét,
Mit nem élt át sem Giordano, se Szervét!
Veszetségnek szelleme elharapszik,
De Gutenberg már eleve galax is...”

Megindultan oszlnak a mesterek,
Verseny múltán új dicsőség esteleg:
Drégel várán ismét pogány Ali lejt,
Beidézik Apáczaít s Galileit...
Zagyva dalért zagyva kor kész nyeremény!
Kant fölött a csillagos ég se remény:
Kifordult rég a világból az axis,
De Gutenberg általában galax is.

Überallesbadenben ül Kovácsúr:
Muhisodik, mohácsosan mohásul.
Fásul, nem szól Flaccus, Jarry, se Heine –
Csak ez a nagy világosság ne fájna!
Alexandri' ában lángol a téka:
Az emberség romlott, káros portéka.
Elme fárad – bunyik, simlis paraszt friss,
Mert Gutenberg tudniillik galax is.

* * *

„Következésképp örömünkre szolgál, ha
abbahagyhatjuk Lelkiösmeret-vizsgálatunkat
(vissza az éjjeliszekrénybe!), s mára itt
megállunk, míg a képzelet újra elragad minket,
akár a közeljövőben, akár legkésőbb a jövő
században.” (Mondá Übü papa, az örök poszthumanista,
az emberiség olthatatlan szócsöve, minekutána
Gutenberget és a galaxt is visszavágta az univerzum
hamvasságosan bötűporhanyító kandalójába, csipkés
párnácskája alá pediglen becsempészett vala egy
„Mein Kampf” című sikerkönyvecskét, majd keresztyéni
alázattal, illendően bevégzé estvéli imádkozásit.)
Sed libera nos a malo. Amen.

Ernst Jandl konkrét költeménye

(wien: heldenplatz / bécs: hősök tere)

dugig kiglancolt hősök placca cirka
elsüllett a bepántlikázott férfitömegtől fölhimtüzeltlen
embertengerben nők is rengeteg mászkálni kik kantérgyekhő
hévhevülten hörgödörgölék pánkólyukat s reménylét nedvedzik
mind üvölt undorít cseppenlik.

pajzánzón hullámlik merész vak homlokban választék meg hajban
görcsösebb törzsökös lihegés mint enyhén északos németek lehelte
egyre mind gottharsog nyikhájok térszomjas vérpenge visongás
kaszáland végezend minden szent ennen agyterméssel.

irts!

bűzölgött bikabog durungja ingerlőbb fölkoncolt mondatcúg mondatzacc
kitűnik csonkahont bicsaklott csonkahang ősgermánt horgadtunk fel-fel
valcerig vermeten rotyogván forni kezd hímmellben sok kanos velőagy
sőt a nőstények is mintha bak kegyérszet hatolt vón beléjük itt helyben
pláne ha őket egy agancsos tömény szarv dörzsölte horzsolta préselte.

*(DERÉKY PÁL nyerselte –
KOVÁCS ANDRÁS FERENC átverselte)*

Harci győzők hajdútánca

*„Nosza hajdú, firge varjú,
Járjunk egy szép táncot!
Nem vagy fattyú, sem rossz hattyú,
Kiálts hát egy hoppot!”*

(Erdélyi hajdútánc, 1705 körül)

Hajrá, hajdú, bajrá, baj, bú,
Járjad győző táncod!
Danolj, fattyú, döglött hattyú,
Rikolts tökön ráncot!
Szájod mondjon, nyelved vonjon
Szarhegy köré sáncot!

Peng az csizma, szent karizma!
Forgasd, tollas, elől!
Fönnforgó vagy, bön markoljad,
Vigyázz kívül-belől!
Balra dobjad, jobbról fogjad,
Ne maradj balfelől!

Jobbra forgasd, csak nyomorgasd,
Fújd az győzők táncát!
Fogjad balra, nyomjad falra
Szoknyák pödrött ráncát!
Az emlőjét, az tömlőjét,
Várnak pörkölt sáncát!

Gyászolj, Nánás, Kálló, Hadház,
Böszörmény, Szoboszló!
Várjál, Szabolcs, másnál az kolcs,
Zsold, zsozsó, pénz, posztó!
Szedjed, Bihar, zsebed csikar,
Nemzeted szétoszló!

Haja Tisza, haja Duna,
Hol folyik, hol zajlik!
Egynek árad, másnak szárad,
Mint az szagos frajlik.
Jobbra forgasd, balra horgaszd,
Kúrt hatalom hajlik.

Hoppsza, hajdú, csonka varjú
Gerlét begyerészget!
Szatmár, Ecsed, csak rázd csecsed,
Mert nincs becsben részed!
Jön az hajdú, megy az hajdú,
Gaz lator természet.

Ördög bánja, Fölsóbánya
Nagybányán is túl van!
Hol kuruccal, hol labanccal
Egy ládában túrtam!
Kuruc s labanc – fene meg franc,
Együtt jár az rútban.

Mármárosbul táncre mozdul,
Ha csobán dudát hall,
Kolozsvárig kosztba vásik,
Kurva sok csudát vall.
Majd megmarat, s csak megmarad
Nyúlós nyelve által!

Majré, csajré, Molduvaré,
Fut Havasalföldre,
Ungur, bungur, pimasz rumuj
Pénzit mán fölszedte.
Egyik látta, másik lőtte,
Ez meg mind megette.

Várad kövér, Dés ösztövé,
Nem rakott padlása!
Zilaj bezzeg zsírral bezget,
Zeng papok paplása!
Suba, bunda, szarabunda,
Zergeháj, zabkása!

Hajrá, hajdú, bajrá, baj, bú,
Járjad, győzzed táncod!
Dúló, fosztó, hitvány prosztó,
Sarcolj pokolsáncot!
Nyomjon járom, nyelved vájjon
Sátán seggén ráncot!

Tokos pizska szent puliszka,
Hajdúság kavarta!
Talpra, kurta, hol az kurva?
Vigyorog az farka!
Az nagy papnak, faszkalpagnak
Nyalni jó az talpa.

Hamar Szamos, tarka Maros,
Küküllők mellyéke,
Zavart Nyárád, zsarold árát,
Tarsolyod teljék be!
Táncban Torda bárhogy forga,
Tiéd az erszénye!

Hajdú tánca varjú páca,
Megpuhult híg húgyban!
Hajdú módra ne adj szókra,
Így járjad, míg úgy van!
Hazád eladd, társad feladd
Becstelen víg búban!

Hoppá, Lippa, jobb pálinka
Budán kapott sernél!
Székelytámad, Székelybánja,
Mintha magod vernéd!
Jenő vára, dőlj Dévára,
Elveszejtjük Erdélt!

Marosszékrül, Udvarhelyrül
Gyűlünk Háromszékre!
Egyik testvér, másik esmér,
Bérünk várjuk végre!
Finum, bátor triumphátor
Farral ágyúz égre.

Dobbants vígba, toppants Csíkba,
Fuss gubás Tusnádra!
Ottan igaz szót legel az
Hajdúság rusnyábbja!
Pénzért béget, harap léget
Antichristus nyája.

Sok kegyosztó, honmegosztó
Innen-onnan lopkod,
Hol idefut, hol odafut,
Árulgat éhkoppot.
Hős Bocskai bős mocsikai,
Kiáltsatok hoppot!

Hopp, az hajdú, ott az hajdú,
Ez is, az is hajdú!
Itt az hajdú, hol az hajdú,
Fosos, hamis ajkú?
Senki hajdú, bárki hajdú,
Tán mindenki hajdú.

Hitet adni, venni, kapni
Hazugság zsoldjában,
Erdőt, zöldet, lakó földet
Hatalmak sorjában...
Mind megjöttünk, mind elköltünk
Szégyen gaz boltjában.

Hajrá, hajdú, bajram, baj, bú,
Járjad győző táncod!
Sáncra, fattyú, döglött hattyú,
Rikolts toleráncot!
Szájod járjon, körmöd vájjon
Ország bőrén ráncot!

Rimbaud Etiópiában

(Búcsú P. Demenytől)

A nincs ragyog, delel, menny bőrén minden estül:
Fátylakba bújt az úr, mint tántorult fabálvány,
S csak tébolyult totemnek kell ennyi mindenestül,
Hogy lengén fedjen el, míg pállott húst zabálván

Rágódik renyhe nép, ha múltba néz ma messzin,
S vak fétisekhez esd Soa, Harar, Bubassza,
Hogy rossz szomszédjait nyomor s harag nyuvassza,
Pedig körös-körül mindenki fél abesszin,

Vagy tán egészen az, vagy galla, vagy szomáli
Szamár- vagy lelkipásztor.

Lám, kedves Demeny,
Költészet is tenyész itt, s egyéb vad anomáli:
A térdeplő tevék közt pár demens jemeni

Hajcsár s tudós imám imázva vet izsópot,
Áldást, szitkot, kölest szór minden oromóra,
S a rímlős, torz beszéd fülüknek örömöda,
Mert boldog az, ki más, ki játszhat etiópot,

Ha híre túlhatolt tán Tadzsúrán vagy Tigrén –
Csak én vagyok bolond.

Csak én extrém abesszin,
Kit éhes láz emészt, s rángat furán a migrén:
Vérem rohadt azúr, zöld nyelvem néma meggyszín,

De szájam törzsi döggút, kiszáradt amharául,
S a szó szakadt kalandor, kit szikkadt oázis vár,
Mert elpusztult a nagy Pán, s megpukkadt Boáz is már,
S a mennybolt terhe most cigány vállamra hárul,

Ha tamtamokra csap szét versekből poén, friss nyál,
Tatam, totem, tatam, kell lenni mindenestül,
S takarni azt, mi pórébb, nagyobb a poézisnál,
Tatam, totem – s tetemnek elmenni mindenestül.

Hős dalnokok historikus karéneke az überallesbadeni Tapstéren

(Parádé, póz, paródia)

*„Voilà mille loups, mille graines sauvages
Qu'emporte, non sans aimer les liserons,
Cette religieuse après-midi d'orage
Sur l'Europe ancienne où cent hordes iront!”*

.....
*„Ordas-falkákat, vadóc magokat hoz ránk,
a kacskaringós indákat neveli
ez a délutáni orkán-ájtatosság,
ős Európa hordákkal lesz teli.”*

*(Arthur Rimbaud: Michel és Christine –
Nagy László fordítása)*

Rimbaud, te torz, ájult abesszin,
Jártál-e Tordán s Budakesszin?
Mit nekünk Brüsszel, Dallas, Áden!
Éneklünk, Überallesbaden!

Dicsőség, Hatalom, Mennyország
Rágcsálja Poézis szent porcát:
Dalunknak minden porcikáját,
Mint import porcukort szitalják!

Nem hatott miránk minimál tan,
Fogságunk sírván minibárban!
Korunk bűnében ki-ki vétlen:
Zeng minibérben s Ninivében!

Horgadtunk békeharcra bombán,
S rebabon, mint egy rab rabonbán,
Pöngettünk párthus módra blablát,
Míg tiprott rajtunk móc s arab láb!

Futottunk, több megkopott ámok,
Sumerban főbb mezopotámok –
Süppedve tértünk keréknyomba,
S könyvtárként értünk Egyéptomba.

Olvastunk is nagysándorozva,
Csodált Memphisz, Alpácdorozsma –
S mint sivatagba töppedt Ámon,
Trónoltunk tarha többes számon.

Mind elmegyünk pacer tahónak,
S maholnap tán tacepaónak...
Ó, tace lingua dabo panem! –
Szólt lengyelül Bem apó. (Á, nem

Ő mondta, inkább P. Arbiter,
Kiből kicsorgott vér pár liter,
Néró miatt.) Ma szebb a holnap!
Beállunk matt tacepaónak,

S csak üzengetünk erre-arra:
„Tapaszd a kínai nagy falra!
Ezer év kell, hogy nekinyálazd,
S hallhatsz tőlünk múlt heti választ!”

Rossz korban korhú eszme jót hisz!
Eszünket üzette Meótisz,
Bár sosem lőttünk J. S. Bachot –
Böködtük s döftük a jobbakat...

Hús alatt megpuhítva nyerget
Bejártuk Witten- s Gutenberget!
Másokat Volgán vitten vittek –
Maradtunk skótok s piktek kvittek,

Mert protokollból átvitt Kháron
Több forradalmon s párttitkáron,
Hol Akherón zúg, s lejt a Lajta,
Európába elszalajta...

Elmét míveltünk itt ezerszám,
Kezünkben penna, pityke, szerszám
Pengett – aprópénz, mint a pelyva,
S fejünkben kaptafára fejfa.

Fogunkban Hóreb-hegyi plomba,
De visszavágyunk Egyiptomba,
Hol Nílussá hőzöng a Zagyva,
Míg visszanő lófő az agyba.

Mi tudjuk, merre visz a Pandzsáb,
S mért párthus nemzet hisz halandzsát?
Minket régebb emelt fel Mani –
Hát mindnyájunknak elkel *money!*

Mi voltunk gyorsabb EU-s vátesz,
Mikor úgy forrt az Eufrátesz...
S ha tévelyegtünk, sem tévedtünk –
Most szép szavakká mind szétvedlünk.

Mit nekünk Brüsszel, Dallas, Áden!
Dicsérünk, Überallesbaden!
Hej, *tace lingua dabo panem!* –
Nyelv hegyén ing darabolt ámen.

Új walesi bárdok

Ad nótám: „Tunyulj, legenda!”

*Azoknak a poéta-társaimnak,
akiknek az élet s a magyar élet
több s kevesebb is a poézisnál.*

Messzi bárd bambán kint ül a Thökölyn,
Nehéz fejét föltámasztja ökölin:
Korba mered, mint fakult, fád Ady-fénykép.

Megragyogatja pezsgő pizzéria,
Nagy mizéria s versből kis széria
Telik svungjából, sok fátumos mutatvány.

Fönt Hungária fut, s a Stefánia
Szélén sosem kell semmit se bánnia:
Nem tempóz, csak van, hát hogyan istenülne?

Minek apanázs, koslató hatalmak?
Textusai élnek, ha főleg halnak,
S életének tán nézői sincsenek ma.

Az Andrássyn járt tegnap, s a Terézben
Sem látta senki – egészben, se részben,
Maga voltában sem, csak incognitóban.

Mint aki égi kirakatot bévert,
Visszanyel szégyent, dalt, haragot, Dréherth:
Asztalán léghuzat lapozgat új könyvet.

Torkig fölhabzó papír, nyelvi kötszer:
Unicum ő is... Hol Kaiser, hol Gösser –
Fél fogára Pest s Ugocsa von koronát.

Ha ki király, most válhat itt mintának:
Egyik nap kelta, másnap ír, mint állat,
Goethésül, klasszikul a Három Hollóban.

Százféle dalnok, másnak sose vélten
Temeti arcát tenyerébe vétlen,
S lelkéről példázat, jog, vád visszapattog.

A tolakodó Pátria ellökte,
S bűvésznek érkezik, ki mindennek jötte:
Úgy kellett neki, de nincs gond, csak Semmisem.

Örök, magyar határ-pör, vétó, béklyó
Poéta lenni – s rossz, ha még elég jó...
Így ülve, várva, ütve nem enyhe szabály.

Vár a Thököly-Stefánia sarkán,
Mit sem akar már, de bármit akarván:
Határon túllag is Úrverte ajándék.

Nem úr, cseléd sem ő, s a vers se szolga,
Hullton hulló világgal semmi dolga:
Nem tartozik, csak szép csodákat követ el.

Önarc kétezernégy nyarán

„Hullatja keblének mennyei mannáját.”

(Petőfi Sándor)

A költő múlik, néha negyvenöt:
Őszül, ritkul, mint lombok nyári árnya.
Bár bőgni bírna rajta, bár rinyálna,
Hogy léte elmepára, renyhe köd!

De pénzre, posztra, pártra, kegyre köp,
S nem vágyik bővebb kannibáli nyálra,
Mely édesebb, mint kandi tálib álma,
Ha üzletet szent hullahegyre köt.

A költő könnyed, mert személytelen:
Nem tartja markát, nem lóbálja öklit,
Csak írogat, telik-múlik s öröklük...

Túl van világon, versen, émelyen:
Lehet már szócikk, tanrend, vizsgatétel,
Kozmosz keblében gerjedt szívkatéter.

Tizenkét jegyzet

(Vigyázat, kedves, vagy épp kedvetlen olvasó! Az elkövetkezendő 12 db. jegyzet egészségügyileg hatékony elolvasásának és különféle elmegyógyászati olvasatainak esetén föltétlenül figyelembe kell venni, hogy nem föltétlenül lebontható alapanyagokból, azaz nem szervesen illeszkehdhető, hanem a verhasználat és recepció szempontjából veszélyességi tényezőként is beazonosítható és bevállalható, tehát cseppenként sem szervesülő, vagyis teljesen szervetlen jegyzetekről, nemkülönben pszichopatetikus hatású vegyületekről van szó, minek következtében a glosszárrium, amely a hevenyészettebb kommentátorok megbetegedéseire is javallott, semmiképp sem tévesztendő össze a pesszárriummal, proskripcióval, proszektúrával vagy a protodoktori prosezemináriummal, mivelhogy ezen mezzolekturális készítmény káros kihatással lehet az emberi és írói szervezetek latensen szublimálódott posztkulturális állapotára, hiszen tablettánként és ki- meg bekezdésenként kábé 959, 717 mg pszicholexikálisan káros hatóanyagokat és extrákat is tartalmazhat, úgy vegetatíve, mint textualiter. A javallat és az adagolás tekintetében kérje ki homeopátiás esztéták és kvarantofóbiás kékharisnyák tanácsát. A kanonizációs és posztliteratúrai stratégiákat illetően a kockázatokról és a mellékhatásokról olvassa el a betegtájékoztatót, rendelje meg a szokásosan bevett, közönséges és elfogadott rítus szerinti referenciális prerecenziókat, vagy kérdezze meg nyugodtan kezelőorvosát, kedvenc irodalomkritikusát és gyógyszerészét.)

AZ ÜBERALLESBADENI BOLHAPIAC – A legelső „überallesbadeni” vers legelső változata Kolozsvárott keletkezett, még 1983-ban, ám jelenlegi formáját csak jóval később, többszöri átírásokat követően, Székelykeresztúron nyerte el, az 1988-as esztendőben. Először az *Üdvözet a vesztesnek* (1994), azután meg a *Kompletórium* (2000) című kötetekben közöltetett.

ÜBÜPER UTAZÁSA MICSINÁLJUNKBAN – Föltehetőleg az übüológus Alfred Jarry szellemében íródott. Annyi tudható, hogy Kolozsvárott keletkezett 1981 kora tavaszán, s ugyanott még csiszolódott: át volt javítva benne két-három szó 1982 júniusában. A költemény legelőszőr (elképzelhetően, többeknek nem kis örömére, habár a főbb cenzorok, felelősségteljes denunciacsok és szolgálatos irodalompolitikusok nem csekély, ám annál tajtékszóbb bosszúságára is) még a *Tengerész Henrik intelmei* (1983) című kötetben, a Forrás-sorozatban jelent meg, a Kriterion Könyvkiadónál; utóbb azonban a *Kompletórium* (2000) című válogatott és új verseskönyvben, a pécsi Jelenkor Kiadó gondozásában is nyomdafestéket tűrt.

BÉKÁK BUDDHA BRONZSZOBRÁNÁL – Sokak számára bizonyára ismeretlennek tűnik az a Karai Szenrjú (1718–1790), aki (a japán szavak Hepburn-féle átírásának megfelelően) Karai Senryü néven vált közismertté, mi több: a Karai Hachiemon és a Karai Masamichi nevek alatt is szintoly gyakran előfordult és szerepelt. Egyszóval: Senryü híres japán poéta volt, Edóban élt, s főképp az ún. humoros haikuk terén lett műfajteremtő. A *Világirodalmi Lexikon* írja róla: „Könnyed, többnyire tréfás hangú verseiben a tradicionális és történeti témákat szellemes megfogalmazásban, egyéni elemekkel vegyítette. Nem riadt vissza triviális tartalomtól sem.” Dicséretes, találó, s főleg: nagyon precíz szavak egy ennyire kiemelkedő költőről! Vihar Judit *A japán irodalom rövid története* c. munkájában azonban azt olvasni, hogy: „A *haikai renga* eredetileg humoros költemény volt, de a *haiku* műfajának megteremtésével a humor kiszorult belőle. A humoros *haiku*, a *kyōka* szó szerint »ostoba vers«, a korabeli polgárságot, a kereskedőket gúnyolja ki. Legkiemelkedőbb képviselője KARAI SENRYŪ (1717–1790) volt, aki több kötetnyi *kyōkát* írt. Idővel e műfajt legkiválóbb alakjáról *senryū*nak kezdték nevezni.” Ez rendjén vol-

na, szép dolog, hogy korról korra ily hűségesen el-elnevezget ezt meg azt, s mintegy mégis működni látszik az irodalom lelkiismerete és há-lás, ámbátor ki-kihagyó emlékezete. Noha egyik sem különösebben jellemző sem magára az irodalomra, sem a szociotextuális recepcióra, sem pedig a különféle tradíciókra és poszteritásokra. Sem az irodalmi, sem a sokféle olvasói idők nem igazán igazságtévők – nincs és nem is lehet közük semmiféle utólagos vagy kései igazságtételekhez. A költészet és a világ feledhetően maradandó emlékezetéről, illetőleg a költői halhatatlanságról, no meg az ún. humoros haiku műfajának „legkiválóbb alakjáról” a pusztá igazság momentán csak annyi, hogy például az utóbbi másfél évtizedben magyar nyelven megjelent fél tucat haikugyűjteményben nem található egyetlen Senryü-haikut sem. Igazít sem, valódit sem, még hamisat, vagy enyhén hamisítottat sem. Azaz mégsem, mert egyetlen, árva Senryü mégiscsak föllel-hető a Kosztolányi Dezső által lefordított japán költők között: igaz, hogy a Karai Hachiemon név alatt. (Megmagyarítván *Gyúnyvers* lőn a címe, s idézhető lett... Kis hódolattal az ismeretlen Szenrjúnak, meg persze Kosztolányinak.)

„Áldott”, iratta férje sírkövére
s a porbasujtott özvegy mindig ott van,
szavát betartva: – áldott állapotban.

FÉLBALKEZES SZONETT – Még pontosabban „fülbalkeszes” szonett-nek is nevezhető, mert Tompa Gábor *Lidércbánya* (Pallas-Akadémia Könyvkiadó, Csíkszereda, 2004) című verseskötetének fülszövegeként székelőföldi körökben látott először nyomdafestékes napvilágot.

VALAHÁNY VÍG SÍRVERS – A kilenc epítáfium-variációból természetesen Balassi Bálint különféle (nyilvánvalóan az istenes énekekből átvett) verssorai és sortöredékei is kiolvashatóak, illetve teljességgel be-

le is olvashatóak a Balassi-strófák epigrammatikus változataiba. A sír-versi kisciklust berekesztő latin nyelvű mondást Balassi két ízben is sajátkezűleg vetette papírra – így tulajdonképpen akár a vitéz poeta reneszánsz kori jelmondatának is tekinthető volna, miszerint: *Vita, quae fato debetur, patriae saluti solvatur*. Magyar fordítása pediglen emígyen hangzik: „Életünket, amellyel adósai vagyunk a sorsnak, fordítsuk a haza üdvére.” (Jó ötlet.)

DADOGÓDIA-DAL – A mű egy kaszárnyai disznóhízlalda környékén szétterpeszkedő, hatalmasan bűzölgő, bár kissé kaotikusnak ható szeméttelép közvetlen, meghitt és ihletett tőszomszédságában keletkezett: Zilahon, 1980 májusában. Valamicske még javítva vala rajta, később, már Szatmárnémetiben, 1981 decemberében. Eme hosszúra sikeredett, cézári diadalmakat hujogató „carmina triumphale” is a *Tengerész Henrik intelmei* (1983) című, többszörösen inkriminált Forrás-kötetben szerepelt legelőször – kötetlen tetszést kiváltva, s kötelező nemtetszést aratván az akkori provinciában, Dácia daltermelő mezőin. (Azóta sem jelent meg sehol – viszont az überallesbadeni versek ünnepi füzéréből éppen most mellőzhetetlennek tűnik.)

AZ ÜBERALLESBADENI SERTÉSVÉSZ – A második „überallesbadeni” költemény csak hosszas várakozás után, de talán korántsem véletlenül éppen Marosvásárhelyen és 2000. március 18-án pattant elő feledékeny és elmúlt jelenkorunk juppiteri kútfejéből, méghozzá mítoszilag és történelmice egyként bölcsnek, rettentőnek és teljesnek mondható bölléri fegyverzetben. Különben az *Aranyos vitézi órák* (2002) című, enyhén, hiszpanosan levadult modorú, merthogy goyai víziójú verseskötetben is közöltetett már. (Mottója T. S. Eliottól való, a *The Hollow Men* című verséből, Lőrinczi László fordításában.)

AZ ÜBERALLESBADENI DALNOKVERSENY – Időrendben a harmadik überallesbadenileg meghatározható poéma: 2004 szeptemberéből származik, és a kelet-közép-európai régió iszonylataiban terjedő általános és egyéni közamnédia naponkénti diadalmának és okafogyott vezérdilijének állít maradandó síremléket. A poetikopamfletoszatirikoparodisztikus, mélységesen aktuálisnak semmiképp sem mondható, összmagyar és összeuropoid tanköltemény eléggé prózainak is definiálható, de mind gutenbergileg, mind pedig galaktikusan elmaradhatatlan, sőt: szociálkriminológiai jellegét tekintve erősen pszichodramaturgiai zárlatában, mondhatni: kor- és stílszerűen a megalomániásan szaharozgató Übü papa idéztetik, s nemkülönben szólaltatik meg, méghozzá az *Übü papa képes almanachja (1901)* című, Alfred Jarry által tervezett és szerkesztett képes almanach ama kontraplatóni dialógusából, amely *A század gyermekének vallomása* című jelentőségteljes és igen találó címet viseli, amely manapság (amidőn immár mindenki egyszerre fenegyerek meg király is lehet) sikertörténetileg dekódolva, tájainkon eleve sikergyánúsnak tűnik. (Übü papa és Alfred Jarry pompásan paszar ideáit, azaz ennen lelkiösmeretéhez intézett önismereti szavait ezúttal Jákfalvi Magdolna tolmácsolja, méghozzá a kültelki pénzügyletekben és korrupciós céllövöldékben egyaránt diadalmas, világméreteken is jelentékenyen jelentős és mindenütt jelenlevő jelenkorunk laokoóni kélgyók által pfinántzilag is tisztára nyalt, hagymázosan jósdai, profetikusan apatikus és agytalanítottan kipfinomult pfüleinek hallatára.)

ERNST JANDL KONKRÉT KÖLTEMÉNYE – Valóban Ernst Jandl (1925–2000) osztrák költő *wien: heldenplatz* című (különben tényleg lefordíthatatlan) versének igen szabad átköltése, avagy magyar adaptációja, amely Deréky Pálnak köszönhetően, s az ő nyerselését követően Kovács András Ferenc átverselésében nyert, avagy éppen veszített

maradandó költői formát. Azonban Ernst Jandl kiváló alkotásának örökérvényűségéhez okvetlenül tudni kell azt is, amit a Jandl verséhez fűzött, szintén Derék által fordított, s ezennel kölcsönvett jegyzet tartalmaz. Miszerint: „1938. március 9. és 15. között az Első Osztrák Köztársaság sorsa mindössze egy hét alatt megpecsételtetett: Hitler Ausztria bekebelezésével kezdte meg a »német élettér« erőszakos kiterjesztését. Csapatai március 11-éről 12-ére virradó éjjel lépték át az osztrák határt. Nem ütköztek semminemű ellenállásba, sőt: a lakosság hatalmas lelkesedéssel fogadta a megszállókat. Ennek hatására és Göring tanácsára Hitler letett eredeti tervéről, amelyben Ausztria egyfajta álfüggetlenségét körvonalazta, és az országot teljesen bekebelezte a német nemzetiszocialista Birodalomba. Az európai országok várt tiltakozása elmaradt. Jugoszlávia és Románia vezetői táviratilag egyetértésüket fejezték ki, és gratuláltak a Vezérnek. A Népszövetségben a világ államai közül egyedül Mexikó tiltakozott Ausztria Németországhoz csatolása ellen. 1938. március 15-én a bécsi volt császári várkastély előtti Heldenplatzon (Hősök terén) mintegy kétszázötvenezer ember várta Hitler üdvözlő beszédét, és legalább ugyanennyien szorongtak a térre vezető utcákon is. A Vezér délelőtt 11-kor lépett a vár hatalmas erkélyére, és szünni nem akaró ünneplés közepette kezdte meg szónoklatát.”

HARCI GYŐZŐK HAJDÚTÁNCA – A régi magyar költészet leghaladóbb hagyományait újrateemtő, s egyben a kuruc és labanc szabadságharc legemlékezetesebb bravúrjait megidéző hajdúi hősköltemény legelőször a hét év után hirtelenében újrainduló *Éneklő Borz* című hangzó folyóirat Új folyamának Első számában zendült fel a marosvásárhelyi Bernády-házban rendezett felolvasói est keretében, 2004. november 13-án, szombaton délután 6 órától. A lapszám természetesen *A győző hajdú* címmel büszkélkedhetett. A lapszámot, illetőleg a műsor-

számokat Orbán Ottó *A kancellista ablakából nézve* című verse nyitotta meg. Ezt követően fölléptek, fölálltak, szót kaptak, és szóhoz valamint közéletileg is pezsdítő levegőhöz jutottak egyelőre és még az *Éneklő Borz* szórakozgató, bocsánat, szóval, tartalmasan szórakoztató szereplőgárdái is, pontosabban, sorrendben, de pláne ábécé szerint: Kovács András Ferenc, Láng Zsolt, Salat Levente, Selyem Zsuzsa és Visky András. A nyájas publikum néha némán, olykor pedig megilletődött hahotázgatással adott hangot bokros és jóféle kedvének: többnyire savanyább képpel, habár ábrázatilag is szélesen elmosolyogva kacagtak a mókázva hajdúztatókon. Elmondható tehát, hogy mindenki művészileg is tartalmasan, hagyományosan és emlékezetesen mulatott a látottakon, no meg a hallottakon, ám a hallottakról vagy jót, vagy lehetőleg még annál is rosszabbat. A hagyományosan lelkes és színházlátogató marosvásárhelyi publikum kitűnően derült a hagyományörző műsor ízesen töről metszett romániai magyar humorán, nemkülönben a kormorán meg a Zamorán is, majd tiszta szívből jövő tapsviharral jutalomképpen és méltón honorálta a rangos népművészek nívósnak mutatkozó produkcióját és példamutatóan fáradhatatlan, munkás fáradozását, amellyel ők ekkora fergeteges és óriási sikert learattak. A részletekre később visszatérünk. Annyi azonban tán előre is elárulható, hogy a *Harci győzők hajdútánca* közelebbről, akár csak az *Az bujdosók hajdútánci* című vers is, amely az *Überallesbadeni dalnokversenyek* első dekádjában már szerencsésen leszerempelt, szintűgy a kuruc kori ugratósök, székely verbunkosok és szakköri tagtoborzók polgári és műfaji jegyeit viseli magán, közös ősüknek és eredetüknek pedig annó az az 1705-ös datálású *Erdélyi hajdútánc* tekinthető, amelynek néhány elhíresült, archaikusabb és kimondottan népi ihletésű tréfája, strófája, sátorfája, fejfája, alfája és omegája, vagyis valahány fájó sortöredéke, sava-borsa és kurucos-vagabundus szókapcsolata (részleges avagy teljes idézetek révén és formájában) fölsejlik, s

vissza-visszaköszön a vidáman korhú hősköltemény belsejéből, és nem csak, mivel mögüle is kicsüng, miként kilóg a lócsülök az ördög lába alól. (Hogy a csuháról már szó se essék.)

RIMBAUD ETIÓPIÁBAN – E hosszasan lappangó, igen réginek és afrikainak tűnő költeményről akár az is föltételezhető volna, hogy Ankoberban, Antottóban, Hararban vagy Ogadinban keletkezett; ezért aztán és ezennel az is nyugodtan kijelenthető, hogy eme kétségtelenül abesszíniai véttetésű búcsúvers alcímének abszolúte semmi de semmi köze nincs Demény Péter kolozsvári illetőségű költőhöz, íróhoz, kritikushoz, szerkesztőhöz, rokonhoz, baráthoz és jó szomszédhoz, sem pedig az általa maradandóan megfogalmazást nyert *Búcsú az identitástól* című esszéisztikus írásműhöz. Az alcímbe címzettként megemlített P. Demeny ugyanis és ellenőrizhetően nem más, mint Paul Demeny, aki köztudottan a 19. században és Douai-ban élt, maga is verseket írt, de mint egy charleville-i siheder, mi több: egy zseniális költősuhanc tanára, mentora, lelkibarátja és levelezőtársa lón ismeretes az utólag mindig meghatódott utókor könnypárás, pártatlan valamint szűzies szemében, persze, ni, persze, hogy csak az a kedves Paul Demeny! Éspedig azért, mert a verselgetni kezdő csodagyermek, a nevezett Jean-Nicolas-Arthur Rimbaud épp neki küldte el (egy füzetbe lemásoltan) legelső francia nyelven írott verseit, s ugyancsak hozzá intézte (egyebek mellett) egyik, azóta elhíresült, ún. „látnoki” levelét is, amely még 1871. május 15-én kelt, és amelyben a hálás tanítvány bevezető mondata így hangzik: „Elhatároztam, hogy órát adok Önnek a legújabb irodalomból.” És aztán így tovább, tele tanulságos, megszívlelendő és újraolvasandó fölismerésekkel. Például, hosszabban citálva: „Mert ÉN – az mindig valaki más. Ha a réz egyszerre csak arra ébred, hogy kürt lett belőle, abban nem ő a hibás. Előttem nyilvánvaló: külön személyként vagyok jelen a gondolataim kibomlásánál: nézem, hallom őket: húzok

egyét a vonóval: a szimfónia a mélyben kezd mozdulni, vagy egyetlen szökkenéssel kiperdül a színre. Ha a régi fajankók nem csupán hamis értelmezését találták volna az ének, akkor most nem kellene kisöpörnünk azt a millió csontvázat, amely időtlen idők óta halmozza homályos értelmének termékeit, kérkedve azzal, hogy ő a szerző.” (Az idézetet Somlyó György fordította.) És végezetül még egy régről ismerős, radikálisan rimbaud-i mondat: „Modernnek kell lenni mindenestül.”

HŐS DALNOKOK HISTÓRIKUS KARÉNEKE AZ ÜBERALLESBADENI TAPSTÉREN – A hosszú című, hosszú-hosszú hősi versben a visszavisszatérő latin szállóige igazolhatóan a *Satyricon* című remekműű satirikus regénytöredékből való... *Tace lingua dabo panem*. Tehát: „Hallgass nyelvem, kenyeret adok!” Az örökzöld aranyköpés (végre egy prima kis képzavar!) magától a *Satyricon* megalkotójától, attól a Caius (vagy Titus) Petronius Arbiter nevezetű római szerzőtől származik, akit Nero, a véres költőnek is dilettáns, de saját lezüllött, kisstíliú korában iszonyú trendinek számító császár, Kr. u. 66-ban (egy ellenszótt összeesküvésben való állítólagos részvétele miatt) sűrűgösen öngyilkosságra kényszerített, amelyből kifolyólag a művelt és nagystíliú Petronius, az „*arbiter elegantiae*”, vagyis a kifinomult ízlés mestere, lassacskán, jó bort szopogatván, se sietve, se késve, fölöttébb elegánsan és kellő ízléssel is, szakszerűen fölragatta az ereit, ergo: valódi vérprofi íróként halt meg és viselkedett. Ennyi kiművelt jóízlés és szakszerű elegancia minden szerzőtől és irodalmi alkotótól elvárható volna. Éppen ezért megjegyzendő, hogy az eddig is kimerítően tárgyalt *Hős dalnokok historikus karéneke az überallesbadeni Tapstéren* című műalkotás remélhetőleg a legeslegutolsó darabja lesz az ún. „überallesbadeni” költeményeknek. (Legalábbis a szerző szíves vagy szívtelen, de mindenképpen KAF szemérmesen személyes és személytelen közlése szerint.)

Tartalom

Ady szelleme szólna (2005)	7
Az überallesbadeni bolhapiac (1983–1988)	8
Übüper utazása Micsináljunkban (1981–1982)	11
Demokrata köröcskéző (2002)	13
Az bujdosók hajdútánci (2004)	14
A Kulányi kutyája (1995–2005)	16
Szatmári betyáros ballada (1996)	17
Öt nő a szomszédból (2005)	20
Angol nyelvlecke kezdőknek (2002)	22
Bunderek és emberek (2002)	23
Hegypártrendszeri röplap (2002)	24
Egy demagógra (1994)	25
Békák Buddha bronzszobránál (2004)	27
Sörkerti bordal Horatius Flaccushoz (2005)	29

Félbalkézes szonett (2004)	Harci győzők hajdútánca (2004)
32	59
Arkhilokhosz pároszi síremléke (2000)	Rimbaud Etiópiában (2005)
33	65
Valahány víg sírvers (2004)	Hős dalnokok histórikus karéneke az überallesbadeni Tapstéren (2005)
34	67
Therszitész visszakérdez (2004)	Új walesi bárdok (2005)
37	71
Odüsszeusz depressziós (2004)	Önarc kétezernégy nyarán (2004)
38	73
Dadogódia-dal (1980–1981)	
41	
Tuvaluk Nauruban (2003)	<i>Tizenkét jegyzet</i>
43	74
Az überallesbadeni sertésvész (2000)	
44	
Rembrandt kortársa (2004)	
47	
Régi nóta, nyútt vonóra (2004)	
48	
Váteszi portré, főpapi pózban (2004)	
51	
Überallesbadeni nyelvtanászok (2005)	
52	
Az überallesbadeni dalnokverseny (2004)	
54	
Ernst Jandl konkrét költeménye (2005)	
58	

Felelős kiadó *Visky András*

Felelős szerkesztő *Láng Zsolt*

Műszaki vezető *Suci Éva*

A borítót René Magritte *A szüret hónapja* (1959) című festményének felhasználásával *Veégh-S. Attila* tervezte

CE Koinónia Kiadó Kolozsvár

RO-400161 Cluj, Str. Paris 15.

Tel/Fax: 00-40-264-450119

E-mail: office@koinonia.ro

www.koinonia.ro

Magyarországi elérhetőség:

Cardselect-Koinónia Kft.

2230 Gyömrő, Üllői út 11.

Tel: 00-36-30-3976825

E-mail: koinonia-hungary@koinonia.ro

ISBN 973-7605-08-X